

# СТЕН НИКЪЛС ОТВЛИЧАНЕТО

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2005

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Хората изяждаха магията.

Ледът нахлуваше от север и есента бе дошла по-рано тази година. Навсякъде из Марас-Дантия бушуваха войни. Земята беше изтощена.

Но поне днес всичко това нямаше никакво значение.

Нямаше значение за Страк. Единственото, което приковаваше вниманието му сега, бе острието, което святаше над него, заплашвайки да му разцепи черепа. Той се наведе и го остави да разпори празното пространство. Вдигна рязко щита, за да блокира обратния удар, поемайки сътресенията, докато опонентът му блъскаше отгоре така, сякаш изковаваше меч на наковалня. Веднага щом силите му започнаха да се изтощават, Страк премина в контраатака. Нанесе два бързи удара. Първият беше париран със звънтене. Вторият проби защитата на неговия противник и го принуди да премине в отбрана.

Двамата описаха кръг, оглеждайки се задъхани.

Страк пръв подхвана нова атака, свалил щита пред гърдите си и вдигнал високо меч. Последва нова яростна схватка, при която никой от двамата не отстъпваше и на сантиметър от заетата позиция. Зрителите нададоха одобрителни възгласи и подсвирквания.

След истински залп от свирепи удари Страк пристъпи напред, като ту мушкаше, ту сечеше, изтощавайки постепенно своя противник. След един последен, отчаян опит за контраатака опонентът му не прецени правилно силите си и Страк не пропусна да се възползва от това и изби меча от ръката му. Още няколко удара бяха достатъчни да изтръгнат и щита от пръстите му и той се изтъркаля настрани. Страк спря и се изправи над него с високо вдигнат меч. Зрителите започнаха да ръкопляскаат.

Той заби меча си в земята и захвърли щита настрани. След това протегна ръка на поваления си противник и му помогна да се изправи.

— Не беше никак зле, Кестикс. Но трябва повече да внимаваш за гарда си.

— Слушам, капитане — отвърна с крива усмивка оръженосецът.

— Внимание! — извика някой.

Страк се огледа и изкомандва:

— Мир-рно!

Оркът, който се приближаваше към тях, бе поне на четирийсет сезона. Дори да ги нямаше знаците върху скулите, обветреното му

лице щеше да е достатъчен белег за високото му положение във войската. Той огледа с подпухнали очи скупчилите се от двете страни орки — две дузини оръженосци и четирима офицери.

— Генерал Кустан! — Страк отдаде чест, опрял юмрук в гърдите си.

— Свободно, капитане. И останалите също.

Войниците се отпуснаха и се приближиха, разглеждайки с любопитство непознатата, която придружаваше генерала.

— Съжалявам, че ви развалих забавата — рече генерала, — особено на днешния ден.

— Няма проблем, генерале — увери го Страк. — Какво ви води насам?

— Идвам да ви представя новото попълнение.

Орките отново стрелнаха с любопитни погледи онзи зад него.

— Благодарим, генерале. Днес ли ще постъпва при нас?

— Да, капитане.

— На Бретагов ден? — попита един стотник. Сетне се сепна и добави: — Моля за извинение, генерале.

Страк му хвърли убийствен поглед.

Генералът изглеждаше по-благоклонен.

— Няма нищо, стотник...

— Хаскеер, генерале.

— Стотник Хаскеер. Живеем в неспокойни времена. Дори Бретагов ден не е изключение, когато става дума за военни дела. Искам този десетник да постъпи незабавно при вас.

Хаскеер кимна с мъдър вид, сякаш разговаряше с някой равен. Страк предполагаше, че му се бе разминало така лесно само заради празника. Реши по-късно да го нахока за поведението му.

Кустан махна на конника да се приближи.

— Има доста победи зад гърба си — обясни генералът. — Напълно отговаря на високия стандарт на вашата дружина, плюс стратегическо мислене.

Конят изтопурка и спря в калта. Ездачката скочи чевръсто от седлото.

— Десетник Койла — обяви генералът.

Страк я огледа. Бяха приблизително на една възраст, с разлика не повече от няколко сезона и със сходно телосложение. Грубоватата ѝ

сипаничава кожа имаше съвсем здрав вид, а под нея се изопваха яки мускули. В очите ѝ се четеше гордост и самоувереност. На лицето ѝ бе изписано спокойствие. Нямаше никакво съмнение, че пред тях стои една красива орка.

Тя отвърна открито на погледа му. Това, което видя, бе напълно според очакванията ѝ: обветрен от сражения, наперен от победите воин на зряла възраст, привикнал да му се подчиняват. Но имаше и нещо друго, едва доловим намек за по-дълбоки качества, неприсъщи на обикновения войник. Може би по тази причина, рече си тя, Страк се слави сред останалите орки.

— Добра среща! — каза тя и му протегна ръка.

Той я пое по войнишки маниер, поставяйки другата си ръка на рамото ѝ.

— На теб също. И добре дошла при Върколаците.

Койла огледа другите, като се спираше за част от секундата на всяко лице, за да го прецени или запомни. Загледа се малко повече в джуджето, чиито белези върху скулите показваха, че е стотник. След това погледна отново към Страк. През цялото време не пророни нито дума.

— Това е една от най-дръзките ни дружини — рече ѝ генерал Кустан. — Надявам се да намериш мястото си сред тях. От това, което научих за теб, мисля, че ще се харесате. Но да знаеш, сбъркаш ли в нещо, когато си при Върколаците, може да се простиш с живота си.

— Разбирам, генерале.

Кустан вече се отдалечаваше към коня си. Върколаците отново застанаха мирно.

— Успех, десетник — пожелай той, докато измъкваше затъкнатите си в колана ръкавици. — И приятен ден! — обърна се той към останалите.

Те го изпроводиха с погледи, докато се качи на седлото и потъна в тълпата. Без съмнение се бе отправил към двореца в Каменна могила, чиито стени лъщяха недалеч от тях и чиито кули стърчаха към оловносивите облаци.

Койла и Върколаците се огледаха отново.

— Какво стана с офицера, когото замествам? — попита тя неочаквано.

— А ти какво мислиш? — отвърна с въпрос Страк. — На война има и жертви. Ако това те безпокои...

— Не, не ме безпокои. Всъщност го очаквах. Та, откъде да започна?

— Знам ли, що трябваше да те довеждат на Бретагов ден? — изсумтя отново Хаскеер.

— Ден като всеки друг — отвърна един от орките, който очевидно бе по-възрастен от останалите и също като Койла имаше знаци на десетник. Той се обърна към Страк. — Дали първо да не я представим на дружината, капитане?

Страк кимна.

— Аз съм Алфрей — представи й се възрастният орк. — Хаскеер вече го познаваш. Той е...

— Глупак — избърбори джуджето.

Двамата стотници размениха кръвнишки погледи.

— А това е Джъп — продължи Алфрей.

Джуджето й намигна дяволито. За миг на брадясалото му лице блеснаха два реда бели зъби.

— Очаквах някой... — поде Койла и млъкна.

— По-висок?

— Не толкова нисък — отвърна тя суховато. — Аз, разбира се, знам, че в дружините има и джуджета...

— Вие, орките, не сте единствените, родени за воители.

— Да, в сънищата ти — промърмори Хаскеер.

— И в твоите кошмари — озъби му се Джъп.

— Млъквайте! — скастри ги Страк.

Те преглътнаха следващите си реплики и замълчаха.

Алфрей се покашля, преди да продължи.

— Оръженосците. — Той ги посочи един по един. — Това е Кестикс. До него са Финдже и Зода. Хустук, Бохсе, Слеттал, Дариг. И още — Вобе, Лиффин, Носкаа... Калтмон, Релбид, Меклун... Рефдоу, Гант, Джад... това там са Гледег, Точе, Брегин. — Той присви очи, за да разгледа тези, които бяха най-далеч. — Талаг и... Сифи. И Неп, Орбон и Елдо най-отзад.

Някои от оръженосците й кимнаха усмихнато, други я поглеждаха резервирано.

— Така — намеси се Страк. — Ще се настаниш там отзад — той посочи през рамо към дървената хижа зад тях, на която бяха заковани щитовете с гербовете на клана. — Но днес ни чака още много работа. Да видим докъде са стигнали с приготвленията за празненството.

— Нямам нищо против — сви рамене Койла.

Някои от орките закимаха одобрително.

Отправиха се към главния площад, като Койла тръгна с офицерите. Оръженосците крачеха на група отзад и си шушукаха възбудено.

Тълпата все повече се съгъстяваше. Виждаха се предимно орки, както и следваше да се очаква в ден като този, но имаше и представители на други народи, включително и пантеонисти. Разминаха се с няколко официални пратеници-гремлини, които ходеха важно-важно, загърнати в дългите си роби. Прислужници-елфи с изящни фигури си проправяха път през тълпата. Срещаха се и горделиви бруни, прочутите укротители на дракони, чиито ескадрони се рееха високо в небето над града.

Откъм източния океан повя мразовит вятър. Всеки момент щеше пак да завали.

Алфрей се загърна по-плътно в куртката си и пръв наруши мълчанието.

— С всяка година става все по-лошо. По мое време Бретагов ден беше лятно празненство. А вижте какво е сега.

— Човеци — произнесе с отвращение Хаскеер. — Те изяждат магията.

— По-скоро унистите — поправи го Алфрей. — Те и техният проклет бог.

— Унисти, пантеонисти, една стока са всичките.

— Внимавай какво говориш, Хаскеер — предупреди го Страк. — Кралицата не обича подобни приказки.

— Кралицата не обича никого — промърмори едва чуто Алфрей. — Ще подкрепи пантеонистите само ако ѝ е изгодно.

— Стига празни приказки — изгуби търпение Страк и се озърна дали някой не ги подслушва.

— Не зная почти нищо за този ваш празник — призна си джуджето. — Пък и за първи път идвам в Каменна могила. Разкажете ми за него.

— Призна си, че си невежа, а? — присмя му се Хаскеер.

— Ако има невежа сред нас, това си ти.

— Бретаг е един от нашите велики вождове — побърза да се намеси Алфрей. — Това поне си го чувал.

— Разбира се — ухили се Джъп. — Но само толкова.

— Честно казано и ние не знаем много повече. Не знаем например откъде се е взел и кога точно е живял, освен че е било преди около един век. Това, което се знае със сигурност обаче, е, че е предвождал орките в множество величави победи. Било е по времето, когато Обединените оркски кланове са били истинска сила. Преди всичко да започне да се разпада. Та по онова време някои от древните народи възнамерявали да ни поробят, но той осуетил плановете им. Тачим го като наш освободител.

— Жалко, че и сега си нямаме такъв — отбеляза намръщено Койла.

От изражението на Страк личеше, смята и нейното изказване за опасно, но въпреки това премълча.

Докато се промъкваха през тълпата, Койла се озова малко по-назад от останалите, в компанията на джуджето.

— Ще чуеш ли един съвет? — попита я той.

Тя кимна.

— Внимавай какво говориш. Вече не си в ордата. Нашата група е малка и всичко се знае. — Той я остави да премисли чутото и добави: — Не че не съм съгласен с теб.

— Разбрах. Един въпрос?

— Давай.

— Защо се джавкате двамата с Хаскеер?

— За нищо конкретно. Но с джуджетата е така. Мнозина обичат да се заяждат с тях.

— Искаш да кажеш, заради славата им на... фурнаджийски лопати?

— И двамата знаем за какво става въпрос, Койла. Моите сънародници се славят като сребролюбци, привикнали да са верни на

оногова, който плаща най-много, пък дори и това да са унистите. Някои го смятат за предателство. Аз пък го намирам за... прагматично.

— И какво прагматично има в това да си на служба при Дженеста? Сигурно другаде опасностите ще са по-малко, а заплатата — по-тлъстичка.

— Не мога да отговарям за сънародниците си, разбира се, въпреки че Хаскеер не пропуска да ми натяква за тях. Може да ти се струва странно, още повече, че за вас, орките, е чест да служите при някой от вождовете, но някои от нас смятат каузата ви достатъчно благонадеждна. Все някой трябва да попречи на хората да разкъсват недрата на Марас-Дантия. Или поне на лошите сред тях.

— Независими или не, повечето от нас мислят по същия начин. Виж, Джъп, не обичам да се замесвам в политиката. Интересува ме единствено да имам добри другари и да разчитам на тях да ми пазят гърба.

— Взе ми думите от устата. Та да се върнем пак на Хаскеер. Той може да е заядлив копелдак, но е добър войник и винаги ще ти окаже помощ, когато се нуждаеш от такава. Това ми харесва в орките. — Той се усмихна.

— Само той ли те дразни?

— Най-често. Когато постъпих в дружината, трябваше да се понапъна малко, за да докажа, че съм подходящ. И с теб ще е така.

— Едно джудже и една женска, а?

— Да бе. Но ти поне имаш предимството да си тяхна сънародничка.

Излязоха на площада. Вееха се знамена и разноцветни флагове. На забити в земята колони бяха приковани щитове с различни гербове. На откритото място отпред бяха подредени огромни клади, които щяха да бъдат разпалени в разгара на тържеството.

Заобикаляйки заградените с въжета места, където по-късно през деня щяха да се проведат турнирите, Върколаците се отправиха към подножието на двореца. Тук бе вдигната голяма шатра, пред чийто вход се развяваха знамената на кралицата. Двама орки пазеха входа, кръстосали копия. Веднага щом познаха Страк, те отместиха оръжията си и пропуснаха дружината вътре.

Пламтящите свещници и светлината, която се прецеждаше през плата на шатрата, придаваха на мястото зловещ вид.



Те заковаха като един, втренчили погледи в онова, което бе поставено в центъра на шатрата.

Алфрей положи ръка на рамото на Койла.

— За първи път ли си тук?

Тя едва намери сили да кимне.

На лицата на повечето орки бе изписано благоговение и малка доза суеверен страх.

— Ако питате мен, това е не само противоестествено, но и нехигиенично — обяви неочаквано Джъп.

— Внимавай кого обиждаш, нисък задник — сряза го заплашително Хаскеер.

— Проявете малко уважение — изглежда ги строго Страк.

В средата на шатрата бе положен резбован трон, инкрустиран със злато и сребро. Облегалката му бе под формата на феникс с разперени криле, които бяха изрязани изкусно под формата на пламъци. За очи на птицата бяха поставени едри рубини, които сияеха с ален блясък. Макар да не можеше да се сравнява с великолепия трон на Дженеста и този бе напълно достоен за вожд.

На него седеше Бретаг.

По-точно бе нагласен вътре с ръка върху дръжката на масивен меч. Празната ножница бе поставена напреко на коленете му, а на главата му бе нахлузена златна корона. Ризницата му сияеше, кожените му панталони бяха безупречно чисти, а ботушите му бяха излъскани.

Ала кожата му бе сбръчкана като стар пергамент и под нея се подаваше пожълтият череп. Очните му зееха пусти. От трупа намирисваше на балсами и билки.

— Изглежда така, сякаш всеки миг ще стане и ще ни заговори — обяви със страхопочитание Хаскеер.

— Искрено се надявам да не го направи — завъртя глава Джъп.

Оръженосците започнаха да откачват манерките с вино и ейл, които носеха на коланите си. Те отпиваха от тях и си ги разменяха тържествено. Дори Джъп получи своя дял. Когато една от манерките стигна до Койла, всички наблюдаваха с одобрение как тя я пресушава на един дъх. Хаскеер постъпи по същия начин.

Повъртяха се още известно време, после Страк им нареди да си тръгват.

Премигвайки от силната светлина отвън, те изгубиха няколко секунди, преди да осъзнаят, че тълпата се е обърнала към двореца и всички са вдигнали глави. Проследиха погледите им до един балкон, където се виждаше стройна фигура.

Кралица Дженеста беше облечена в бяло, вълнистите ѝ коси бяха разпуснати и се вееха свободно на вятъра. От мястото, където се намираха, бе почти невъзможно да различат чертите на лицето ѝ. Но те я познаваха достатъчно добре, за да си представят онази причудлива смесица от човешко и ниядско, които си даваха среща в тялото ѝ, в неестествените пропорции на мрачната ѝ красота.

Върколаците бяха закъснели за началото на нейното обръщение или може би публична реч. Във всеки случай разстоянието и вятърът, който отнасяше думите ѝ, не им позволиха да уловят смисъла на казаното. Те все още си шептяха развълнувано, споделяйки малкото, което бяха чули, когато кралицата вдигна ръце и започна да описва невидими фигури във въздуха.

Внезапно блесна ослепително ярка оранжева светлина. Между пръстите на Дженеста се появи нещо, което приличаше на огнена топка и оставяше след себе си жълтеникави, пламтящи нишки. Топката се удари в една от купчините дърва и я разпали с оглушителен тътен. Тълпата започна да крещи възторжено.

— Хляб и зрелища — подсмихна се Алфрей, който не изглеждаше особено впечатлен.

— О, стига — рече джуджето. — Бретагов ден съществува много преди тя да се появи.

— Да, и тя го открадна за свои цели.

Те насочиха погледи към кладата, която бързо се разгаряше. Ала ентузиазмът им се бе изпарил.

Върколаците се навъртаха на верандата на тяхната хижа, когато Рефдоу се върна от мисията, на която го бяха пратили.

— Взе ли? — попита Страк.

— Да, капитане. — Усмивнат, той му подаде една малка торбичка.

Докато Страк я отваряше, другите се струпаха около тях. Вътре имаше известно количество кристален пращец, който излъчваше едва

забележимо розово сияние.

— Изглежда го бива — прецени Алфрей.

Койла се наведе и надзърна вътре.

— Хъмм, пелуцид. Това ще ни оправи настроението.

— Няма нищо по-добро от едно стабилно зареждане с кристална светкавица — съгласи се Джъп.

— Само не си мислете, че ще ви стане навик — предупреди ги Страк. — Днес ще ви позволя, в чест на Бретаг. Алфрей, ще бъдеш ли така любезен?

Ветеранът изрови от торбата си хаван и чукало, след това се зае да стрива кристалчетата на ситен прах. Рефдоу му помагаше да го оформя на бучки.

Не след дълго първите лули бяха запалени и из въздуха се разнесе благоуханен аромат.

Джъп изпусна голям облак бял дим и промърмори:

— Този Бретаг започна да ми става симпатичен.

— Виждам, че взе да ти идва акъла в главата — отвърна Хаскеер.  
— Само гледай да не се подмокриш.

— О, тайната ми... уф... тоест, майната ти — запелтечи джуджето.

Хаскеер се опули.

Останалите си разказваха случки и се заливаха в заразителен смях. Оръженосците се отдадоха на чудатото оркско изкуство на самохвалство, разкрасявайки собствените си подвизи до абсурдни размери. И всичко това сред постоянен кикот.

Страк се облегна на стената, скръстил ръце на тила си.

— Празненството сигурно ще започне след около час.

— Само не знам дали ние ще можем да се държим на краката си по това време — подметна Алфрей.

Джъп бе някъде по средата на дълъг и заплетен виц, когато Койла неочаквано го прекъсна.

— Кой са тези?

Три орки препускаха към тях. На гърба на единия се вееше пурпурна пелерина.

— По дяволите! — изруга Страк и се изправи неуверено на крака. — Крелим.

— Кой? — втренчи поглед в него Койла.

— Това е Крелим. Адютантът на генерала. Ставайте! Надигайте се, мързеливци!

Наложи се обаче да влезе в действие и ботушът му. Орките се изправяха неохотно, като изтупваха прахта от бричовете си.

След като си размениха нехайни поздравя, Крелим премина право към въпроса.

— Заповед от генерал Кустан. Специална задача. Трябва да дойдете с мен. Веднага.

— Ама днес ли? — ококори се Страк. — Необходимо ли е настина...

— Враговете ни не се съобразяват с нашите празници, капитане, и не са ме пратили тук, за да обсъждам този въпрос с вас. — Той се изправи на седлото и ги огледа един по един. — Напъхайте си главите в кофи с вода, ако трябва, но искам да се размърдате час по-скоро!

Роптаейки на висок глас, орките тръгнаха да си събират снаряжението.

Междувременно тълпата продължаваше да расте. Без да продумат, Крелим и помощниците му ги преведоха през площада и се отправиха към шатрата. Отвън имаше голяма група орки, както и отряд на почетната гвардия.

— Брей, имперската гвардия на Дженеста — подсвирна от учудване Алфрей.

Страк кимна, все още опитвайки се да прогони мъглата от главата си.

Слязоха от конете и Крелим нареди на оръженосците да останат отвън. Той въведе вътре Страк, Хаскеер, Алфрей, Джъп и Койла.

В шатрата имаше още часовои — живи и мъртви. Постовите, които трябваше да пазят Бретаг, бяха проснати на земята с прерязани гърла или забити в гърбовете ножове. Кръв имаше чак по стените.

Но това, което ги потресе, бе че от Бретаг нямаше и следа.

Джъп огледа празния трон и обяви:

— Хаскеер, ти май излезе прав. Този е станал и си е тръгнал.

— Но ти няма да можеш да го направиш, ако не си затвориш веднага устата.

Страк им махна да замълчат. Крелим посочи разрязания отвор в дъното на шатрата.

— Ето как са влезли.

— Защо въобще някой ще го взема? — зачуди се Койла. — Искам да кажа — за какво им е притрябвал?

Крелим сви рамене.

— Зная само едно — че празненството скоро трябва да започне и ако се разчуе, че Бретаг е изчезнал, може да има размирици.

— Меко казано — кимна Алфрей.

— Не бива да позволяваме това да се случи — продължи Крелим. — И то точно днес. Ето защо изборът падна на вашия отряд. Ще запазите случилото се в тайна. От вас се иска да откриете Бретаг и да го върнете тук.

— Ами ако не успеем? — попита Страк.

— Заповедта идва право от кралицата.

— С други думи, провалим ли се, по-добре да не се връщаме.

— Ти го каза, капитане.

Страк затвори очи и започна да масажира основата на носа си. После въздъхна и попита:

— Някакви идеи кой може да го е направил?

— Никакви. Но има една възможност. Преди няколко дни из района са се навъртали огньовници. Зърнал ги е драконов патрул вчера следобед на пътя за Хекълрой.

— Само с това ли разполагаме?

Крелим кимна.

— Разчитаме на вас. Не се помайвайте повече.

Той се обърна и излезе, следван от помощниците си.

— Уф, проклет да е...

— Млъквай, Хаскеер — предупреди го с леден глас Страк.

— Огньовници? — попита Койла.

— Човешки култ. Поклонници на огъня или нещо подобно.

— Какви са? Унисти? Пантеонисти?

— Нито едните, нито другите.

— Това е магьосническа секта — поясни Алфрей.

— Какво? — подскочи Койла. — Откога хората разбират нещо от магии, че дори повече от нас, орките? Доколкото знам, бива ги само да изяждат магията.

— Може би това, че търсят магията, не означава, че я владеят — подхвърли Джъп. — Сигурно се опитват да опознаят земната енергия като другите древни народи.

— Звучи ми налудничаво — избъбри Хаскеер.

— Че какво чудно? Нали става въпрос за човеци, тъпако.

— Кого наричаш тъпак, боклук недорасъл?

— Достатъчно! — изръмжа Страк. — Никой не знае за какво може да им е притрябвал трупът на Бретаг, а и не е наша работа да гадаем. Най-важното сега е да го върнем на мястото му, инак денят може да свърши зле.

Джъп огледа района около опразнения трон.

— Може би магията ще е ключът към разрешаването на загадката — рече той. — Като например моите ясновидски способности. Те, вярно, са доста отслабнали напоследък, благодарение на тези проклетници — хората. — Той коленичи и вдигна нещо от пода до крака на трона. Беше късче плат. — Това не е от Бретаг. Грубо сукно е, не е от неговите дрехи.

— Може да е на всеки.

— Тъй де. Но не ми прилича и на униформите на пазачите. — Той вдигна глава към Страк. — Е, поне е някаква улика, ако не друго.

— И ще ти стигне ли? — попита го Алфрей. — За твоето ясновидство?

— Че знам ли? — повдигна вежди джуджето. — Напълно възможно. Ти какво смяташ, Страк?

— Ами, ти си следотърсачът. Търси.

Бяха на около десет мили западно от Каменна могила. Все още се виждаха кулите на двореца, но иззад хълмовете вече прозираха и върховете на настъпващите от север ледени планини. Заваля слаб дъжд. Той докара със себе си неприятната миризма на серни изпарения и гнило.

Орките бяха възседнали конете си и гледаха към Джъп, който бе коленичил на земята, заровил пръсти в калта, опитвайки се да напипа някоя от жилите на земната енергия. След известно време той се изправи и взе да се бърше.

— Тук силата е непостоянна. Проклети да са човеците.

— И все пак? — погледна го с надежда Страк.

— И все пак, струва ми се, че са се отправили към Таклакам.

— Доста голям район за претърсване, не смяташ ли? — обади се Койла. — Като се има предвид, че сме само трийсетина.

— Така е — съгласи се Страк. — Значи колкото по-бързо се захванем за тази работа, толкова по-големи са шансовете ни за успех.

Продължиха на запад. От време на време Джъп се обръщаше към своите умения, после продължаваше да настоява, че онези, които така упорито преследваха, са се насочили към вътрешното море.

По някое време изкачиха невисок хълм, от който съгледаха набраздената от вълни морска шир. Над морето се спускаше ниска мъгла. Водата на самия бряг бе покрита с жълтеникава пяна.

— Сега накъде? — попита Алфрей.

— Джъп, имаш ли представа накъде са тръгнали? — попита Страк.

— Тук ми е много трудно да определя. Нали знаеш, че водата заглушава магията.

— Как така? — попита Койла.

— Морето задържа магията по същия начин, по който и горските езера и отдалечените долини. Може би защото там хората не могат да се ровичкат в недрата и да прекъсват енергийните жили.

— Ако магията е повече, тя не усилва ли и ясновидските ти способности?

— Точно в това е проблемът. Сега долавям много повече сигнали. Трудно ми е да ви обясня. Нещо като да си заслепен от светлина.

Страк вече имаше нов план.

— Ще се разделим на две групи и ще обходим района на север и на юг. Аз ще поведем едната група, заедно с Алфрей и Койла. Взимаме половината оръженосци и поемаме на юг. Хаскеер и Джъп, при вас остава другата половина. Ако някой се натъкне на нещо, с което не може да се справи, праща вестonosец до другата група.

Малко след това се разделиха.

Групата на Страк тръгна покрай брега. Джъп и Хаскеер постъпиха по същия начин. Скоро се изгубиха от погледите си. Известно време яздиха мълчаливо, после Койла попита:

— Не е ли рисковано тези двамата да бъдат заедно, капитане?

— Кои?

— Джъп и Хаскеер, разбира се.

— Вярно е, че не хранят пламенна любов помежду си, но когато положението стане напечено, те са преди всичко Върколаци. Пък и не са новоизлюпени, нали? Знаят какво да правят.

— Друг път натъквал ли си се на тези огньовници?

— Аз не. Някои от другите дружини обаче са ги срещали.

— Не са многобройни, но са ужасни фанатици — обади се Алфрей. — А това понякога е далеч по-опасно.

— Какъв е планът, ако ги открием?

Страк я погледна така, сякаш намираше въпроса ѝ за странен.

— Ще ги избием до крак, разбира се. Какво друго?

— Отваряй си очите на четири.

— Ама че тъпо нареждане — озъби се Хаскеер. — Какво си мислиш, че правя?

— Нямам представа — рече джуджето. — Чешеш си оплождащите торбички?

— Слез от коня да ти натикам главата в задника.

— Пак ще е по-добре, отколкото да ти гледам лицето.

— Ако искаш да ти сменя физиономията, само кажи.

— Да бе, по средата на мисията. Много умно, няма що.

— Стотници! — повика ги тихо един оръженосец.

— Какво? — отвърнаха двамата в хор.

— Ето там — посочи им той.

Вдясно от тях стърчаха няколко самотни хълма, обрасли с горички. Между дърветата се виждаше трепкаща светлина на огън.

Хаскеер и Джъп дадоха знак на колоната да спре.

— Какво мислиш? — попита Хаскеер.

— Да идем на разузнаване.

— Всичките ли?

— Не, ще се справим и двамата.

Наредиха на оръженосците да останат при конете, а те продължиха.

Приблжиха се пълзешком към горичката, като криволичеха между шубраците. Най-сетне пропълзяха до самия край на полянката.

В центъра ѝ бе запален голям огън. Около него се бяха събрали двайсет-трийсет човеци, хвърлящи издължени сенки в мрака. Главите



им бяха много странни.

Хаскеер се опули.

— Тези пък от коя раса са?

— Това са човеци, тъпчо — прошепна Джъп. — Носят вълчи глави. — Нещо друго привлече вниманието му. — Погледни нататък.

В далечния край на осветения кръг тялото на Бретаг бе положено върху една плоска скала. Един от вълчеглавите човеци се беше надвесил над него. Съдейки по странните звуци, които издаваше, и по движението на ръцете му, той извършваше някакъв ритуал.

— Ние сме до тук. За останалото ще трябва да повикаме целия отряд — рече Джъп.

— Правилно — кимна Хаскеер.

— Грешите.

Дори нямаха възможност да се обърнат, за да видят кой ги е заговорил. Нечий груби ръце ги уловиха и вдигнаха на крака. Около половин дузина човеци с вълчи глави, чиито челюсти бяха зинали в зловещи усмивки, ги наобиколиха. Опряха ножове в гърлата им, разоръжиха ги и им завързаха ръцете.

Хаскеер метна злобен поглед на Джъп.

— „Сами ще се справим, а?“ — подигра му се той.

— Я тихо! — нареди им един от човеците. — Ще говорите, когато господарят ви пита. — Той намигна на другарите си и те се изкискаха злорадо.

Изведоха пленниците на поляната и като ги видяха, присъстващите замлъкнаха. Преведоха ги пред изумените погледи на коленичилите и спряха при онзи, който се бе надвесил над тялото на Бретаг. Съдейки по арогантните му маниери и повелителния начин, по който се обръщаше към останалите, той бе водачът на сектата.

Човекът огледа Джъп и Хаскеер, с очи, мъртвешки като тези на вълка на главата му.

— Тъй значи, неканени гости. При това низши твари.

— Във всеки случай не по-низши от вас — озъби се Джъп и си спечели зашлевяване през лицето. От ноздрите му потекоха тънки струйки кръв.

— Какво ще правите с Бретаг? — попита Хаскеер.

— Ще му източим магията — отвърна водачът с твърда решимост в гласа. — Също както вие я точите от земята.

— Мен лично не ме бива в тези работи — отбеляза спокойно Хаскеер и получи ритник в корема.

— Каква магия очаквате да намерите в един труп? — попита ядно Джъп. — Побъркани копелета!

— Побъркани значи? — повтори водачът и ги погледна обидено.

После се обърна към трупа и се втренчи в него. Наведе се, сграбчи малкия пръст на дясната ръка на Бретаг и го отчупи с пукот. От строшеното място се вдигна облаче сивкав прах.

Гневните викове на Хаскеер бяха потушени от нови удари. Огньовниците забъхтиха и Джъп, за да не се почувства оцетен. Игнорирайки протестите на пленниците, водачът вдигна пръста и го разгледа отблизо. После го хвърли неочаквано в огъня.

Пламъците лумнаха дважд по-силно, изстрелвайки безброй подскачащи във въздуха искри. Цветът на огъня започна да се променя — беше ту изумруден, ту тюркоазен или аленочервен. Трудно беше да повярват, че изсъхнала оркска плът е в състояние да предизвика подобни фойерверки. Хаскеер и Джъп бяха заплениени от картината.

— Това е колкото да вкусите от силата на вашия Бретаг — обяви водачът. — Ако съблюдаваме необходимия ритуал, при внимателно стриване на трупа полученият материал ще ме дари със силата на магьосник.

— Нещо ти хлопа дъската — изсумтя презрително Джъп.

— Ти го казваш. — Водачът помръдна с рунтавите си вежди. — Но за съжаление няма да си тук, за да се увериш, че грешиш. Защото ритуалът изисква едно малко жертвоприношение. — Той даде знак на подчинените си. — Пригответе ги!

— Така до никъде няма да стигнем — оплака се Алфрей.

— Други предложения? — попита го Страк.

— Дали да не се разделим на по-малки групи и да ускорим търсенето?

— Няма да се разделяме повече.

Известно време яздиха мълчаливо.

По някое време Койла вдигна ръка.

— Вижте там! — На отсрещния бряг се виждаше мъждукаща светлинка. — Наши ли са? — попита тя.

— Дори онези двамата не са толкова глупави, че да запалят огън — увери я Страк.

— Тогава? — попита Алфрей.

— Да идем да проверим. — Той се извърна и подвикна на следващите ги оръженосци.

Навлязоха сред невисоки шубраци, които по тези места слизаха почти до брега.

На един хвърлей пред тях се изправиха неколцина оръженосци, които им замахаха. Веднага щом ги доближиха, те разказаха задъхано за решението на Хаскеер и Джъп да продължат сами.

— Само това ни липсваше! — кипна Страк. — Сега освен трупа трябва да спасяваме и тия двама идиоти.

— Как ще действаме? — попита Койла.

— Разделяме се на три групи. Ти ще поведеш едната. Калтмон и Дариг, вие оставате тук при конете. Значи ще разполагаме с... двайсет и шестима оръженосци. Аз и Алфрей ще вземем по осем. На теб се падат десет.

— Благодаря за оказаното доверие — рече Койла.

— Положението ти е по-особено от нашето, десетник. Объркаш ли нещо, изпадаш от дружината.

— Какъв е планът? — попита Алфрей.

— Пределно прост. Навлизаме от три страни в горичката. Първостепенната задача е да спасим Хаскеер и Джъп, а след това и Бретаг — стига да успеем. Въпроси?

Нямаше. Те се разделиха бързо на три групи и се отправиха в указаните посоки.

На Койла се падна десният фланг. Скоро след това навлязоха в горичката. Не се мяркаха никакви часовои. Видяха кладата и тялото на Бретаг, проснато на една скала, както и завързаните до него Хаскеер и Джъп. Двама човеци ги охраняваха, третият се занимаваше с някакъв ритуал. Останалите вълчеглави стояха по-назад, припявайки полугласно.

Койла се обърна към най-близкия оръженосец.

— Ти беше Слеттал, нали? — прошепна.

— Тъй вярно.

— Кои от вас са добри с лъковете?

— Колко добри? — смръщи вежди той.

— Колкото да уцелят от първи път онези, които пазят стотниците.

— Съжалявам, десетник. Бива ни с лъковете, но чак толкова...

— Трябваше да се досетя — въздъхна тя. — Добре, ще се справя сама. — Той ѝ подаде лъка си, но тя махна с ръка. Нави един от широките си ръкави и отдолу се показва калъф с метателни ножове. — Предпочитам тези — рече тя и извади един от ножовете.

Слеттал погледна към двете цели и поклати глава.

— Едва ли ще успееш.

— Ще опитам. Бъдете готови да се хвърлите в атака, ако се получи. Ако не стане, първо нападаме двамата пазачи и онзи, дето се прави на жрец. И да убият стотниците, поне ще отмъстим за тях. А сега — пригответе се.

Тя си даваше сметка, чу другите Върколаци ще нападнат всеки момент. Нямахше време за губене. Избра за първия опит по-трудната цел — мъжът, който почти се бе скрил зад Хаскеер. Вторият, който държеше Джъп, бе полуизвърнат с гръб към тях. Този, когото сметнаха за водач или жрец, продължаваше да издава странни звуци. Ритуалът приближаваше своята кулминация.

Койла се премери за не повече от секунда и хвърли ножа. Острието все още пореше въздуха, когато метна и втория нож.

Човекът, който държеше Хаскеер, бе ударен в окото. Той се свлече по гръб, без да издаде нито звук. Другарят му бе прободен в гърдите и успя да изкрещи, преди да падне.

— Действайте! — извика Койла.

Оръженосците излязоха на полянката. В същия момент от другата страна се показаха Алфрей и Страк. Настъпи меле, екнаха викове, писъци, звънтене на стомана.

Докато тичаше към средата на поляната, Койла забеляза, че пламъците на кладата се държат някак странно. Горяха ярко, но непрестанноменяха цвета си. Ала сега не беше време да се занимава с подобни неща. Водачът на сектата, с изкривено от гняв лице, вече размахваше оголения си меч. С няколко скока тя се изравни с него и се размина на косъм с острието му. Миг след това клекна между стотниците и преряза въжетата им.

— Внимавай — идат! — предупреди я Джъп.

Към тях тичаха едновременно няколко мъжаги. Койла подаде един от ножовете си на джуджето. Хаскеер се въоръжи от поваления часовой. Без да губи време, той нададе боен вик и се нахвърли срещу противниците.

На Койла се падна водачът. Той се приближи към нея, цепейки въздуха с огромния си двуръчен меч. Койла се зае да отбива ударите му и да нанася свои всеки път, когато ѝ се удаваше възможност.

— Диваци! — гневеше се той. — Мръсни гадини!

— Странни приказки от някой, който носи на главата си умряло животно — отвърна хладнокръвно тя, подклаждайки гнева му.

Последва нова яростна атака. Койла се навеждаше и отскачаше, блокирайки ударите, които не сварваше да избегне.

— Ритуалът! — не се успокояваше водачът. — Провалихте ми ритуала, глупаци такива!

Внезапно лицето му се изопна. Той спря, отстъпи назад, забравил гарда си и втренчи поглед над рамото ѝ. Предполагайки, че това е някакъв трик, тя се отдръпна настрани и едва тогава надзърна през рамо. Това, което видя, накара ченето ѝ да увисне.

Бретаг се надигаше. Протегна се, малко вдървено, сякаш да размърда старите си кокали. След това се надигна бавно и се изправи в цял ръст. В началото видимо се поклащаше. После пристъпи все така вдървено напред.

Койла с мъка откъсна очи от него и погледна към жреца. Той стоеше като истукан, с побеляло лице. Останалите участници в мелето бяха по-далеч от тях и все още не бяха забелязали какво става.

Трупът ги приближаваше с мрачна решителност, оставяйки след себе си тънки, прашни повлекла. Койла се напрегна, когато той я приближи. Стори ѝ се, че мярна мъждукаща светлинка в кухите му орбити.

Едва сега водачът на сектата се съвзе и вдигна меч да се защити. Ала си личеше, че страхът е сковал тялото му. Трупът се приближи с изненадваща скорост и отби с лекота спускащия се меч. От гърлото на водача се изтръгна писък. Ужасяващ, изпълнен със страх. Човешки.

Към тях се приближиха неколцина от участниците в боя. Койла свали меча си, когато забеляза, че това са Страк и оръженосците му. Оръжията им бяха окървавени.

— Добре се справи — похвали я Страк.

Огънят постепенно загасваше. Подухна вятър и разсея дима. Видяха водача — проснат на земята, с неестествено изкривени крайници. Смъртта бе положила страховития си отпечатък на лицето му. Тя погледна към плоската скала. Трупът на Бретаг лежеше там, в същата поза, в която го бе видяла одева.

— Какво има? — погледна я учудено Страк.

Тя примигна, помисли за миг, поклати глава и отговори:

— А, нищо. Сигурно е от... пелуцида. Все още ми е мътна главата.

По обратния път яздиха като гонени от триста дяволи. Бяха увидели трупа на Бретаг в одеяло и го бяха привързали за един от конете.

До Каменна могила стигнаха за рекордно време. Улиците все тъй бяха изпълнени с тълпи. Централният площад изглеждаше три пъти по-многолюден и продължаваше да се пълни. Пробиха си път през множеството и стигнаха кордон от имперски стражници, които едва задържаха напирателната тълпа пред шатрата.

Появи се адютантът на генерала, който нареди да им сторят път. В шатрата бяха допуснати петимата офицери и двама оръженосци, които мъкнеха вързопа. Поставиха го на пода и развързаха въжетата.

— Вече не вярвах, че ще се справите — призна Крелим. — Бързо, нагласете го на трона. И внимавайте!

Вдигнаха предпазливо трупа и го положиха на трона. Поставиха короната на главата му, положиха ръката му върху дръжката на меч. Койла наблюдаваше всичко това с жив интерес.

— Липсва му един пръст! — възкликна в същия момент Крелим.

— Е, тъй де — въздъхна Страк. — Не е чак толкова зле, като се има предвид какво му готвеха. Покрийте го там... с ръкава.

Хаскеер се подпря изнурено на трона.

— Капитанът е прав, Крелим. Никой няма да забележи подобна дреболия. Бретаг е стара кримка. — Той се приближи до трупа, игнорирайки знаците на останалите да стои настрана. — Няма какво да се плашите. Як е като накисната в пикня драконова кожа. — Той протегна ръка, с очевидното намерение да потупа трупа по рамото.

— Не! — извикаха в един глас всички.

Но беше твърде късно. Юмрукът на Хаскеер тупна по войнишки рамото на Бретаг. Вдигна се прахоляк като от стар килим. Хаскеер се закашля. Ръката на Бретаг се отдели от рамото, увисна за миг на изсъхналите сухожилия, сетне тупна на пода.

— Ах ти, малоумнико! — кресна Джъп.

— Сержант Хаскеер! — ревна Крелим с почервеноло от гняв лице.

Всички останали се надпреварваха да сипят ругатни относно родословното дърво на Хаскеер.

Страк отстъпи незабелязано назад и застана до Койла.

— Преди да попиташ — промърмори тя, — не мога да го закърпя.

Той сви рамене, въздъхна уморено и рече:

— Както и да е. Честит Бретагов ден.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.